

mesterinden, der havde set sig nødt til at indløse det paa sin Søsters Vegne, sendte det i sin Tid til Inger som Bryllupsgave. Men Inger fandt Bysten i enhver Henseende afskyelig og vilde sætte den paa Loftet. Den havde dog faaet Lov til at staa ovenpaa et Hjørneskab i Spisestuen, hvor den ikke faldt i Øjnene, indtil Per en Dag havde fundet paa at tage den ind til sig selv. Trods Ingers Forsikringer om, at det ikke passede sig at have sit eget Billede i sin Stue, havde han ikke siden villet af med den.

Mens nu Mørket faldt paa inde og ude, sad de hver i sin Ende af Stuen og talte om Børnene og Husholdningen. Per havde tændt sig en Cigar og sat sig hen til Vinduet med sin Kaffekop. Det var stadig Inger, som førte Ordet, samtidig med at hun passede sit Strikketøj. Blandt andet fortalte hun om, hvordan den lille Hagbarth ganske af sig selv havde fundet paa at lave en Dukkevogn til sin Søster af en gammel Træsko. Han havde altid saa mange morsomme Indfald, den Dreng. Og saa sad der et Par Hænder paa ham, der ikke gav tabt overfor nogen Vanskelighed.

Per var bleven opmærksom.

„Ja, han kan blive flink,“ sagde han, mest som til sig selv, og faldt i Tanker.

Inger snurrede Garnet omkring sine Pinde og gik ind i Sovekammeret for at klæde sig om til Selskabet. Et Øjeblik efter, at hun var gaaet, strakte Per sig frem mod sit Arbejdsbord for at tage en sammenlagt Avis, som laa skjult under nogle Bøger og Tegneruller; men da han i det samme hørte hende komme tilbage, trak han hurtigt Haanden til sig og gav sig til at se op paa de røde Aftenskyer.

*

*

*